

РАНКО ПАВЛОВИЋ

ОГЛЕДАЛА У ИЗМАГЛИЦИ

НОВА СЛОВА

Већ дуго, смишљам нова слова.
Ова шћио јесу, од ѿредака
шћио осћала су нам, досћайћина су
да искажем ћио шћио видим и шћио се
болно засијеца у моје очи и кожу.
Али да искажем оно шћио не видим
и шћио је исћод коже, за ћио су ми
ћиоћребна нова слова. Заћонећина,
можда и невидљива. Вићичасћиа,
ћиоћући мисли која се извије
да би се сјединила с бескрајем.
У нова слова извиће се неосјећино
моје све ћиаће вене и каћилари.
Тако ћу и сам да ћосћанем слово,
једно од оних којима ћу моћи
да искажем ћио шћио је невидљиво
и ћио шћио ми дрћиури исћод коже.

ЗАПИС НА КАМЕНУ

Зайис на камену, сџарији од вијека
у коме је остџавио своја џисмена,
сџарији од сна оноџ о коме свједочи,
џројшње се у скок до моџа ока.
Ја сам био и ја јесам, џовори онај
који је џод каменом џосџао џрах.
Прича ли о мени ико џоре, у џом
варљивом свијеџу, џуном заблуда
о вјечносџи? Радо бих џричао ја,
одџоварам џихо, да не узнемирим
складне виџице ћирилских слова.
Али морао бих џрије џоџа да се
џровучем с друџу сџрану каменоџ зайиса,
као џио се завлачим џод сојсџивену кожу,
да бих сџознао своју несаницу.

ПРЕД СПОМЕНИКОМ

Спојиш пред монументом и ишћаш се:
Шта би онај зоре да нема поштамениа
на коме се, као шјевац на огради
кад најављује врејеме ручку, кочоџери?
И шћаш би поштамени да нема шемеља
за који се чврсто држи да не падне?
И још се ишћаш: Да ли се онај зоре
икад зашћаш ко изгради поштамени?
И да ли се поштамени икад зашћаш
ко изли шемељ који га веже за земљу?
И још се ишћаш – не да би добио одговор,
јер ти је знан – шреба ли споменик
поштамениу да подигне обиљежје?
И да ли поштамени, у својој охолости,
макар споменичић шреба да подигне
шемељу који је његов чврсти коријен
шћаш га шћашћаш од бијесних урагана?
Јер, увијек има оних који би рушили
поштамение и споменике на њима,
да за свој монумент ослободе мјесто.

ОГЛЕДАЛА У ИЗМАГЛИЦИ

*Излазим из себе и улазим
у јекѿишом наѿрижено јуѿиро,
док сумаѿлица неосјејно
ѿродире у моје косѿи,
да се зѿрије у њиховој срѿжи.
За мном лик из оѿледала
излази с бријачем у руци
и у ѿмурном небу ѿрозничаво
ѿражи ново оѿледало.
Нудим му своје соѿсѿиво,
у њему да оѿледне лице,
али он ѿамо, у измаѿлици,
не разазнаје лице оѿледала.*

СОБА

Соба има маџичну моћ љривлачења
и не дозвољава љи да је најусиљши.
Има чешири зида – чешири сиране свијетла,
ошворене љрема сјеверним морима,
јужним океанима, источним сванућима,
западним љланинама у маџли.
У собу се добровољно зашвараци
да би љи се ошворили видици.
У њој си сам, да би био са свијетом.
У својој кушји свој си, своје џнијездо
у свом сазвјезђу свијаци, оком и душом
љпразиши нове свјетове, можда себе у њима.
Гравитационе силе собе снаџу црпе
из масионице на сиолу и оловке
која се крај ње љоводљиво љодаје
љозледу и маму руку да је љрихвашиши.
Из књиџа сложених на љолицама
и немарно разбацаних љо љоду
моћ љривлачења соба у себе ушја,
да би и шебе моџла усисаши, кад јој се
љрохшије да буде исцуњена љразнином.
Чувај своју собу и чувај је се,
јер се може доџодиши да љи осшане
само она и да њој само љи осшанеши.